

Arrest

nr. 318 536 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. SOENEN**
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 28 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 april 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 oktober 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voormalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. Je bent geboren in het dorp Ataur in het district Khewa in de provincie Nangarhar. Je ging niet naar school en je bracht de tijd door met het spelen met je broers.

In 2015 kwam jouw familie in de problemen met de taliban, omdat jouw broer Y(...) hen verklikt had. Hierdoor verliet hij Afghanistan in november 2015. Y(...) verblijft momenteel in België en werd in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (CG (...); O.V. (...)).

Omdat de taliban nadien nog steeds soms naar jullie kwam, verhuisde je in 2015 met de rest van jouw familie naar Jalalabad. Jouw vader begon toen te werken voor een Amerikaans bouwbedrijf waar ook jouw maternale oom K(...) K(...) werkte. Daarna heeft jouw paternale neef K(...) S(...), die een lid was van de taliban, jouw vader gecontacteerd en beschuldigd als ongelovige en spion omwille van diens job. Op een dag ging je toch met jouw broer I(...) (CG (...); O.V. (...)) naar buiten, die werd aangesproken en werd gevraagd waar jullie vader was. Je bent dan samen met je broer weggelopen.

Op een nacht in 2017 werd er op jullie deur geklopt, jouw broer zag dat er een onbekend persoon aan jullie huis was en dat er verderop enkele mensen in een auto zaten. Hij begon hard te roepen zodat ze wegliepen. Toen jouw vader dit hoorde, verliet hij zijn job en kwam naar huis. Nadien werkte jouw vader niet meer voor de Amerikanen. Op een dag werd jouw vader voor de moskee door twee mensen aangevallen. Hij kwam naar huis en werd verzorgd. Een tijdje later begon hij weer te werken in de bouw. Jouw paternale neef bleef jouw vader echter nog steeds telefonisch bedreigen. Ook vroeg jouw neef aan je vader dat jij religieuze lessen zou volgen en je zou aansluiten bij de taliban.

Twee dagen na de machtsovername in augustus 2021 wilden jullie samen met jullie oom via Kabul naar Amerika reizen. Op de derde dag bleek echter dat ze al vertrokken waren. Je vertrok toch samen met jouw broer I(...) en jouw vader uit Afghanistan. Toen jullie in Iran waren, raakten jullie gescheiden van jullie vader. Je reisde verder met jouw broer via Turkije, Bulgarije (waar je vingerafdrukken afstond), Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar je vingerafdrukken afstond), Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je aankwam op 4 april 2022. Je diende de dag nadien bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat je 16 jaar was bij aankomst in België en dat je geboren bent op 30 april 2006.

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je de volgende documenten neer: een kopie van een document over de job van jouw vader bij de Amerikanen; kopieën van documenten over de job van jouw maternale oom bij de Amerikanen; een kopie van het rijbewijs van jouw maternale oom; een foto van jouw maternale oom en zijn collega's; foto's van de verwondingen van jouw vader. Op 29 mei 2023 maakte je via mail opmerkingen over op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omwille van je vaders vroegere werk of gerekruteerd te worden. Daarnaast stel je dat je verwesterd bent en dat jouw tatoeages voor problemen zullen zorgen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat er in hoofde van jouw broer Y(...) werd overgegaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, betekent bijgevolg niet dat aan jou automatisch ook een beschermingsstatus dient te worden toegekend. Immers heeft de asielprocedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. Wat dat betreft blijf je echter in gebreke, zoals blijkt uit wat volgt.

Uit jouw verklaringen blijkt ten eerste dat je je baseert op de vluchtproblemen van jouw broer Y(...), die een aanvraag tot internationale bescherming deed in 2015. Je stelt dat de reden dat de Taliban jouw familie begon te viseren, de verklikking was door jouw broer (zie CGVS, p. 8 + 12). Wanneer je bij de DVZ gevraagd wordt naar de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan, praat je ook over het probleem dat jouw broer gehad zou hebben (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 09.11.2022, punt 5). Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus aan jouw broer in diens verzoek geweigerd werd en dat hij de subsidiaire beschermingsstatus verwierf op basis van de toenmalige ernst en mate van het gewapend conflict in jullie district. Aan de asielmotieven die hij ten berde bracht werd op geen enkel moment geloof gehecht (zie beslissing (...) in administratief dossier). Je kan je bijgevolg niet baseren op de door jouw broer aangehaalde problemen om een vrees voor vervolging van jouw familie aannemelijk te maken. Dat je dit wel doet, zet de geloofwaardigheid van jouw persoonlijke problemen ten gevolge van de problemen van jouw broer op de helling.

Jouw verdere verklaringen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van zowel jouw eigen problemen als de problemen van de rest van jouw familie.

Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS haal je naast de zogenaamde problemen van jouw broer Y(...) ook aan dat jouw familie bedreigd werd omwille van de job van jouw vader (zie CGVS, p. 9). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader enkele jaren voor een Amerikaanse firma heeft gewerkt (zie CGVS, p. 6) en dat hij momenteel in Iran verblijft (zie CGVS, p. 5). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de problemen die jouw vader zou hebben gehad in Afghanistan.

Hierover dient eerst en vooral te worden vastgesteld dat er twijfels ontstaan over de periode dat jouw vader voor de Amerikanen heeft gewerkt. Je merkt aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud op dat men bij de DVZ foutief het jaartal 2016 heeft opgeschreven terwijl jullie eigenlijk al in 2015 waren verhuisd van jullie dorp naar de stad (zie CGVS, p. 3). Jouw vader begon na deze verhuis voor de Amerikanen te werken (zie CGVS, p. 8). Je hebt geen andere opmerkingen bij jouw gehoor op de DVZ en je verstond de tolk daar goed (zie CGVS, p. 3). Echter ontstaat er later tijdens jouw persoonlijk onderhoud opnieuw een misverstand over de datum waarop jouw vader voor de Amerikanen begon te werken. Wanneer je wordt gevraagd hoe lang je broer Y(...) al vertrokken was toen je vader zijn job begon, stel je dat hij een maand daarna begon (zie CGVS, p. 13). Bij de DVZ verklaarde je echter dat hij zijn job begon ongeveer een jaar nadat je broer Y(...) was vertrokken (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 09.11.2022, punt 5). Wanneer je gevraagd wordt dit verschil te verklaren, ontken je dit enkel en verwijst je naar de tolk die een fout jaartal heeft opgeschreven (zie CGVS, p. 13). Ongeacht het jaartal, is er nu toch opnieuw een verschil in jouw verklaringen over de start van de job van jouw vader, gaande van één maand tot één jaar na het vertrek van jouw broer. Jouw opmerking over de tolk kan de aangehaalde tegenstrijdigheid dus niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van jouw beweringen over de periode dat jouw vader voor de Amerikanen werkte, en dus ook de problemen die hij in deze periode gekend heeft, reeds op losse schroeven gezet.

Daarnaast merkt het CGVS op dat er geen geloofwaardige problemen waren voor jouw vader. Je geeft enkele voorbeelden van incidenten die gebeurd zijn: de taliban spraken jou en je broer eens aan, ze kwamen eens langs jullie huis en je vader werd eens aangevallen (zie CGVS, p. 8-9). Wanneer je later echter wordt gevraagd op welke manieren jouw familie bedreigd werd, verwijst je enkel naar telefonische bedreigingen (zie

CGVS, p. 14). Gevraagd naar andere manieren waarop hij bedreigd werd, stel je dat het enkel telefonisch was (ibid.). Dat je niet meer naar de andere gebeurtenissen verwijst, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover. Ook blijf je zeer vaag over de telefonische bedreigingen. Wanneer je gevraagd wordt hoe vaak jouw neef naar je vader belde, kan je hier geen antwoord op geven en stel je enkel dat hij belde als je vader naar zijn werk ging (ibid.). Je stelt later opnieuw dat je hierover geen informatie hebt (zie CGVS, p. 15). Er kan echter verwacht worden dat je kan inschatten hoe vaak je vader werd opgebeld. Je slaagt er vervolgens niet in om uit te leggen op welke manieren de taliban jouw vader nog lastig vielen nadat hij stopte met zijn job. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je dat jouw neef toen rustig was geworden (zie CGVS, p. 14). Nadien stel je nogmaals dat jouw neef gekalmeerd was nadat je vader was gestopt met zijn job maar dat hij op zijn kans wachtte (zie CGVS, p. 16). Wanneer je wordt gevraagd of jullie dan nog problemen hadden na 2017, stel je van niet (ibid.). Naast de twijfels die ontstaan over de problemen die jouw familie had tussen 2015 en 2017, blijkt dat er dus na 2017 zelfs geen problemen meer waren.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Wanneer je gevraagd wordt waarom ze jouw familie bedreigden als enkel jouw vader het probleem vormde, stel je dat het komt omdat jullie zijn gezin zijn (zie CGVS, p. 15). Je haalt geen andere redenen aan waarom zijn gezinsleden bedreigd zouden worden. Ook wordt vastgesteld dat je tegenstrijdig bent over de personen die bedreigd werden. Je stelt soms dat jouw hele familie met de dood werd bedreigd (zie CGVS, p. 14) en op andere momenten stel je dat het enkel je vader was die bedreigd werd (ibid.). Dat jouw verklaringen hierover niet consistent zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen die gericht zouden zijn geweest aan jouw hele familie. Wanneer je gevraagd wordt of jij ooit persoonlijk werd bedreigd, stel je dat je vader werd bedreigd en dat dit dus een dreiging was voor de hele familie (zie CGVS, p. 15). Het loutere feit dat je een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat jouw familie ook na jouw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft gekend met de taliban, hoewel ze nog steeds in Jalalabad wonen. Wanneer je gevraagd wordt of er nog iets gebeurde na jouw vertrek, stel je van niet (zie CGVS, p. 16). Je legt uit dat jouw familie toen in de stad woonden en dat het daar veilig was (ibid.). Wanneer je expliciet gevraagd wordt of de taliban na de machtsovername nog naar jouw familie zijn gekomen, stel je van niet (ibid.). De taliban zijn met andere woorden niet langs geweest om jouw familie lastig te vallen of om naar jou, je broer of vader te vragen. Er zijn dan ook geen indicaties om aan te nemen dat jij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Wat betreft de vraag van jouw neef om je aan te sluiten bij de taliban, toon je niet aan dat er effectief een poging tot rekrutering heeft plaatsgevonden. In de eerste plaats heb je hier vóór jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog niets over vermeld (zie fiche niet-begeleide minderjarige d.d. 05.04.2022, p. 4 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 09.11.2022, punt 4-8). Op het CGVS stel je dat jouw vader gevraagd werd dat zijn zonen religieuze les zouden volgen (zie CGVS, p. 9). Wanneer je gevraagd wordt hoe jouw neef je wilde overtuigen om je bij de taliban aan te sluiten, stel je enkel opnieuw dat hij naar je vader belde en vroeg dat je religieuze lessen zou volgen (zie CGVS, p. 15). Je hebt nooit gestudeerd in een madrasa (zie CGVS, p. 5) en bent hier dus ook nooit op ingegaan, zonder gevolgen. Je legt verder ook niet uit hoe of waarom je zou worden gerekruteerd. Jouw verklaringen hierover kunnen niet overtuigen dat je bij terugkeer een rekrutering dient te vrezen.

Tenslotte merkt het CGVS op dat jouw verklaringen over het ontbreken van enig contact met jouw familie niet aannemelijk zijn. Je stelt dat je vader achterbleef in Iran en dat je de laatste keer contact had met hem toen je in Turkije was (zie CGVS, p. 5-6). Je stelt ook dat je nadien niet meer probeerde contact met hem te zoeken omdat jullie zijn telefoonnummer niet hadden (ibid.). Nochtans verklaarde je bij de DVZ nog dat jouw broer Y(...) contact had met je vader (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 09.11.2022, punt 5), wat erop wijst dat hij jullie vader toch nog kon bereiken op het moment van jouw interview bij de DVZ. Door deze tegenstrijdige verklaringen over het contact met jouw vader wordt de geloofwaardigheid van jouw beweringen op losse schroeven gezet. Wat betreft het contact met jouw familie in Afghanistan, stel je dat je met jouw moeder en opa sprak maar reeds vijf maanden geen contact met hen hebt (zie CGVS, p. 6). Wanneer je ernaar wordt gevraagd, kan je niet uitleggen hoe dat komt (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd welke pogingen je ondernam om terug contact te zoeken, stel je enkel dat niemand van jouw familie in Afghanistan met jullie spreekt en dat het telefoonnummer van je moeder en opa onbereikbaar is (zie CGVS, p. 7). Hiermee leg je niet uit of je nog pogingen hebt ondernomen om contact te zoeken op andere manieren.

Ook ben je niet consistent over de band die je met je verschillende paternale en maternale ooms en tantes in Afghanistan had toen je daar nog woonde. Zo stel je herhaaldelijk dat heel jouw familie tegen jullie waren omwille van de job van jouw vader, en bevestig je uitdrukkelijk dat iedereen tegen jullie was (zie CGVS, p. 7-8). Wanneer je geconfronteerd wordt met het feit dat één van jouw ooms ook voor de Amerikanen werkte, pas je je verklaring aan en stel je dat hij niet tegen jouw familie was (zie CGVS, p. 8). Er dient te worden geconcludeerd dat je vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het contact met jouw familie en jouw pogingen om het contact te herstellen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan verstoken zou zijn van een familiaal netwerk. Hieruit kan dus ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Je stelt ook dat jouw oudste maternale oom als tolk werkte voor de Amerikanen en momenteel in Amerika verblijft (zie CGVS, p. 7). Je haalt geen problemen aan die hij zou hebben gekend. Enkel je vader zou immers bedreigd zijn (zie CGVS, p. 14). Het loutere feit dat je een familielid bent van iemand die in het verleden voor een Amerikaanse firma werkt, en die zelf geen problemen kende, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend, en evenmin de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Evenmin heb je elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie vertelt over zaken die veranderd zijn na de machtsovername, stel je dat ze zeiden dat de situatie onveilig was en dat mensen die bij de voormalige overheid werkten werden meegenomen (zie CGVS, p. 16-17). Je geeft als voorbeeld ook dat jouw minderjarige buurman werd onthoofd (ibid.) maar je linkt dit incident niet aan jezelf of jouw familie. Verder stel je nog dat jouw familie zich verstopt zoals vroeger, maar extremer (zie CGVS, p. 17). Vermits de problemen die jouw familie had voor de machtsovername niet geloofwaardig werden bevonden, kan er ook aan de huidige situatie van jouw familie ten gevolge daarvan, geen geloof gehecht worden. Je haalt geen andere problemen aan die jouw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. Wanneer je wordt gevraagd of de machtsovername iets zou veranderen voor jou, stel je dat de neef van jouw vader op jullie aan het wachten is en dat de overheid van hen is (ibid.). Jouw verklaringen hierover zijn algemeen en volstaan niet om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De vrees voor jouw neef werd, zoals hierboven beschreven, niet geloofwaardig bevonden. Wanneer je wordt gevraagd of er nog zaken gebeurd zijn die een invloed hebben op jouw mogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan, stel je dat je het Belgische weer en de maatschappij gewoon bent geworden en hier een rust hebt gevonden (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd wat je bedoelt met jouw verklaring dat je gewoon bent geworden aan de maatschappij, verwijst je naar jouw kledij, jouw karakter, dat je mensen hebt leren en gewoon bent geworden aan het weer (zie CGVS, p. 18). Jouw advocaat merkt op dat je verwesterd bent (ibid.). Jij of jouw advocaat laten echter na concreet aan te tonen op welke manier deze elementen jouw terugkeer naar Afghanistan zouden belemmeren. Uit jouw verklaringen kan niet worden afgeleid dat je dermate geïntegreerd zou zijn in België dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Daarnaast stel je nog dat je overal op je lichaam tatoeages hebt en de taliban jou daardoor niet in leven zouden laten (zie CGVS, p. 17). Wanneer je wordt gevraagd waarom je dat denkt, herhaalt je enkel dat je dat denkt (ibid.). Wanneer je om meer uitleg wordt gevraagd, stel je enkel dat de taliban dat niet graag hebben (ibid.). Dit is echter een blote bewering. Je geeft bovendien geen verdere context over de aard van deze tattoos of over de redenen waarom die jou problemen kunnen bezorgen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat je dit thema pas helemaal op het einde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt, wat afbreuk doet aan de ernst van jouw vrees hieromtrent. Ook bij de DVZ heb je hierover niets vermeld wanneer je naar jouw problemen werd gevraagd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 09.11.2022, punt 4-8). Hoewel tatoeages door velen slecht bekeken worden, en dikwijls als onislamitisch worden gezien, zijn zij desondanks aanwezig in de Afghaanse samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tattoos. Integendeel, naast de alomtegenwoordige traditionele tatoeages, o.a. bij vrouwen, zijn tatoeages ook aanwezig bij de taliban zelf (zie informatie toegevoegd aan jouw administratief dossier). Er kan dan ook louter uit het feit dat je tattoos hebt, niet worden geconcludeerd dat je nood hebt aan internationale bescherming.

De door jouw neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Wat betreft de documenten over de jobs van jouw vader en maternale oom, het rijbewijs van jouw oom en de foto

van jouw oom dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel dienen ter bewijs dat jouw vader en jouw oom vroeger voor de Amerikanen hebben gewerkt, een element dat niet ter discussie staat in deze beslissing. Wat de foto's van de verwondingen van jouw vader betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Wat betreft de correctie die je bezorgde op 29 mei 2023 als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud, stel je dat jouw ouders de controle hadden en niet enkel jouw moeder, dat je niet de nationaliteit van een ander land behalve Afghanistan hebt, dat je moeder niet in jullie eigen huis woonde toen je haar het laatste hoorde maar bij oma en opa en dat jouw paternale oom niet Ma(...) maar Mu(...) heet. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan bovenstaande vaststellingen, gezien deze elementen niet ter sprake komen in de argumentatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico

bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid

Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel

geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg

van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien blijkt dat u nog verschillende familieleden hebt in Afghanistan, waaronder uw moeder, uw broers en zus en meerdere paternale en maternale ooms en tantes (zie CGVS, p. 6-7). In België wonen ook uw twee broers (zie CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische toelichting bij de *“medewerkingsplicht en (...) samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS”*, de bewijslast, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat *“het CGVS niet op basis van deze beginselen rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen”*.

Verzoeker merkt vervolgens met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) lijkt te vergeten dat de objectieve elementen van zijn relaas dienen door te wegen in de geloofwaardigheidsbeoordeling. Daarnaast benadrukt hij het belang van zijn persoonlijkheid, zijn achtergrond en zijn leeftijd. Verzoeker merkt op dat zijn leeftijd niet betwist wordt, hij thans zeventien jaar oud is en op zestienjarige leeftijd uit Afghanistan vertrok. Hij voert aan dat zijn leeftijd hem kwetsbaar maakt en hier onvoldoende rekening mee werd gehouden, *“noch bij het opstellen van de vragen tevens niet tijdens het onderhoud en ook niet bij beoordeling van het asielrelaas”*. Verder verwijst verzoeker naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en verschillende bepalingen die op de kwetsbaarheid van minderjarige kinderen binnen de asielprocedure duiden, en stelt hij dat bij de beoordeling en het nemen van een besluit over een verzoek om internationale bescherming de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging genomen moet worden. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, noch met zijn kwetsbaar profiel en het feit dat hij ongeschoold is. Hij verwijst naar, en citeert uit, een arrest van de Raad dat volgens hem het nummer 245 271 draagt. Verzoeker wijst op de bijzondere procedurele noden die werden genomen om tegemoet te komen aan zijn kwetsbaar profiel en betoogt dat deze elementen *“the bare minimum zijn’ en niet kunnen worden gezien als een ware tegemoetkoming van de verweerster ten aanzien van de verzoeker”*. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn leeftijd en stelt een gevaarlijke reis richting België achter de rug te hebben, *“waarbij hij nog meer trauma’s opliep”*. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn kwetsbaar profiel als niet-begeleide minderjarige en de verschillende bepalingen die deze groep als kwetsbare personen aanmerken. Verder stelt hij dat het feit dat hij Afghanistan zou verlaten buiten zijn wil om werd besloten en hij hiertoe werd verplicht onder druk van zijn vader. Verzoeker verwijst in dit kader naar het *“Handboek voor voogden 2”*, opgesteld door de FOD Justitie. Verzoeker herhaalt dat hij in het vizier van de taliban kwam door het werk van zijn vader en omdat zijn broer Y. de taliban verklikte, hij op dat moment zestien jaar was en zijn broers zijn asielrelaas kunnen bevestigen. Verder voert hij aan in Afghanistan nooit naar school of naar de *madrassa* geweest te zijn en dat hij ongeschoold en ongeletterd was toen hij in België aankwam. Verzoeker is van mening dat de adjunct-commissaris *“onvoldoende rekening heeft gehouden met de ongeschooldheid en gebrek aan kennis bij het nemen van de bestreden beslissing”*.

Verder gaat verzoeker in op zijn individuele vrees voor vervolging en volhardt hij in zijn relaas. Hij stelt niet overdreven te hebben, geen leugens verteld te hebben, geen valse documenten voorgelegd te hebben en eerlijke, samenhangende en duidelijke verklaringen afgelegd te hebben. Bovendien is zijn verhaal op geen enkele manier strijdig met het asielrelaas van zijn broers I. en Y., aldus verzoeker.

Aangaande de asielmotieven van zijn broer Y., stelt verzoeker dat *“het verklikken van Y. (...) één van de redenen was om te vluchten uit Afghanistan”*, maar het werk van zijn vader voor de Amerikanen de voornaamste reden was. Verzoeker benadrukt dat zijn vader pas voor het bouwbedrijf begon te werken nadat Y. vertrokken was uit Afghanistan en er dan ook niet alleen verwezen kan worden naar het relaas van Y.

Aangaande de periode dat zijn vader voor het bouwbedrijf heeft gewerkt, stelt verzoeker dat er geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing met het feit dat hij ongeletterd en ongeschoold is en tijdsaanduidingen daarom voor hem geen sinecure zijn. Dit misverstand doet immers niet af aan het feit dat zijn vader wel degelijk voor de Amerikanen heeft gewerkt na het vertrek van zijn broer Y. en aan het feit dat zijn familie hierdoor nog meer problemen kreeg met de taliban, zo stelt verzoeker. Voorts voert verzoeker aan dat de adjunct-commissaris zelf overweegt dat *“bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of geassocieerd worden met Westerse overheden zoals de Amerikanen kunnen te maken krijgen met vergeldingsacties”*. Verzoeker meent dat de problemen van zijn vader niet kunnen worden afgesplitst van zijn familie en dat de bedreigingen tegen zijn vader meer effect hebben als ook zijn gezin wordt geviséerd. Verzoeker voegt hieraan toe dat *“de Taliban er om bekend staat om andere gezinsleden te betrekken en te laten boeten”*.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat er zich geen geloofwaardige problemen voordeden in hoofde van verzoekers vader, wijst verzoeker erop gedetailleerde voorbeelden gegeven te hebben van incidenten die gebeurd zijn. Hij stipt aan dat de taliban zijn vader als hoofd van het gezin opbelden, maar zij hierbij het hele gezin viseerden.

Voorts voert verzoeker aan dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn jonge leeftijd en hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan in westerse landen verbleef. Hij stelt zich een te voelen met de Belgische maatschappij, waar hij alle kansen grijpt, hij plichtsbewust naar school gaat in België en ontzettend zijn best doet. Wat het overnemen van de westerse waarden betreft, stelt hij dat het moeilijk is dit documentair te staven en het aan de adjunct-commissaris toekomt hem hierover te bevragen, wat *in casu* volgens verzoeker niet gebeurd is. Bovendien wijst verzoeker erop dat er tijdens zij persoonlijk onderhoud niet is ingegaan op zijn tatoeages. Hij benadrukt verschillende tatoeages te hebben, waaronder kruistekens op zijn vingers, die door de taliban als religieuze symbolen beschouwd kunnen worden. Bovendien stelt hij weet te hebben van personen waarbij de taliban tatoeages hebben weggesneden met een mes. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk een verandering in zijn denken blijkt, en stelt dat hij zich bewust is van de vrijheden in België en terugkeren voor hem zeer moeilijk is, daar hij zich niet meer zou kunnen aanpassen. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en rapporten van Nansen en EASO/EUAA voert verzoeker vervolgens een omstandig betoog over de risico's van terugkerende Afghansen die gezien worden als 'verwesterd'. Hij wijst er daarbij ook op dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren. Verzoeker citeert, onder meer, uit het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en verwijst naar verschillende arresten van de Raad.

Verder wijst verzoeker op het volgende:

"- Verzoeker reisde naar België als 16-jarige, wat betekent dat de gebeurtenissen waarvoor hij vluchtte zijn voorgevallen nog voor die leeftijd;

- Op heden is verzoeker nog steeds minderjarig, 17 jaar;

- Dat verzoeker en zijn familie problemen ondervond door het werk van zijn vader voor de Amerikanen

- Dat hij omwille hiervan vreesde geïntegreerd te worden door taliban;

- Verzoeker woont al een jaar in België;

- Verzoeker past zich aan aan de Westerse waarden en normen;

- Verzoeker bevindt zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in zijn persoonlijke ontwikkeling in België;

- Verzoeker gaat hier inmiddels al een jaar naar school en spreekt al een mondje Nederlands;

- Verzoeker verblijft bij zijn broer in België verblijft en volledig geïntegreerd is;

- Verzoeker heeft een mooi voorbeeld aan zijn broer die een vaste tewerkstelling heeft en verzoeker de Belgische waarden en normen helpt aanleren."

Tenslotte voegt hij hieraan toe dat, gelet op het feit dat de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan en gezien hun strikte interpretatie van de sharia, het risico op vervolging significant groter is geworden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij erop wijst dat het frappant is dat men in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg wanneer men afkomstig was uit een door de taliban gecontroleerd gebied, doch dat dit thans niet meer het geval is, ook al zijn de taliban nu overal aan de macht. Verzoeker voert aan dat de informatie waarop het CGVS zich baseert zelf stelt dat de situatie in Afghanistan ontzettend volatiel is en er niet concreet kan worden aangetoond dat "*asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terugkeer*". Hij verwijst hierbij naar het standpunt van UNHCR van februari 2022 en het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023. Verzoeker citeert tevens uit het rapport "*COI Repository 1st September – 15th June*" van ASYLOS en geeft aan nieuwe en actuelere informatie over te maken over de veiligheidssituatie, met name recente overzichten van ACLED, waaruit hij citeert, en een rapport van ASYLOS, dat aantoont dat het geweld tegen burgers is gestegen. Verzoeker stelt dat uit deze informatie blijkt dat men geen specifieke functie gehad moet hebben om gevaar te lopen in Afghanistan vandaag en dat hij reeds aangetoond heeft dat hij geïntegreerd werd omwille van zijn hulp aan de toenmalige overheid en om die reden een verhoogd risico loopt op ernstige schade. Verzoeker wijst er verder op dat in het arrest "*Elgafaji*" van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) een onderscheid wordt gemaakt tussen twee hypothesen en merkt op dat het CGVS klaarblijkelijk van oordeel is dat de situatie in Afghanistan aanleunt bij de tweede hypothese, waarbij rekening moet worden gehouden met persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld kunnen verhogen. Hij stelt dat dit *in casu* absoluut niet gebeurd is. Hij wijst in dezen op het feit dat hij Afghanistan als minderjarige verliet, hij nog steeds minderjarig is en hij hierdoor een kwetsbaar profiel heeft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat hierover volgens UNHCR op heden nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie

voorhanden is. Verzoeker gaat in op het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Hij stelt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de precaire humanitaire situatie. Verzoeker verwijst naar een rapport van Nansen, waarin de vergelijking wordt gemaakt met de situatie onder het bewind van Al-Shabaab in Somalië, en naar diverse landeninformatie, waaruit de grootschalige mensenrechtenschendingen van de taliban blijken. Verzoeker betoogt tot slot, onder verwijzing naar diverse bronnen die hij aanhaalt, dat ook de slechte socio-economische situatie overwegend door de taliban wordt veroorzaakt. Hij stelt dat het *“nog in Afghanistan verblijvende gezin [...] geen middelen [heeft] om [in] de basisbehoeften te voorzien”* en honger lijdt. Hij stipt hierbij aan dat de toegang tot medische voorzieningen niet altijd gegarandeerd wordt in Afghanistan, en er *in casu* geen rekening werd gehouden met zijn situatie, waarbij hij zich de vraag stelt of hij wel de nodige toegang zal hebben, omwille van zijn verwesterd profiel.

3.1.2. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde zijn dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 14 oktober 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 en de COI Query *“Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij bewijsstukken voegt aangaande zijn tewerkstelling als kelner, zijn scholing, sportieve activiteiten, zijn rijbewijs en zijn tatoeages en verschillende aanbevelingsbrieven van vrienden, collega's en leerkrachten neerlegt (aanvullende nota verzoeker).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker zich baseert op de asielmotieven van zijn broer Y., waaraan geen geloof werd gehecht, omdat (B) zijn verdere verklaringen het ongeloofwaardige karakter van zowel zijn eigen

problemen als de problemen van de rest van zijn familie bevestigen, nu (i) er twijfels ontstaan over de periode dat zijn vader voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, (ii) er geen geloofwaardige problemen waren voor zijn vader, (iii) het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan hij niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken kreeg met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, (iv) er omwille van het feit dat zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen heeft gekend, geen indicaties zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd, (v) zijn verklaringen dat hij bij terugkeer een rekrutering door de taliban dient te vrezen, niet kunnen overtuigen, (vi) er niet kan aangenomen worden dat hij in geval van terugkeer verstoken zou zijn van een familiaal netwerk, aangezien zijn verklaringen over het ontbreken van enig contact met zijn familie niet aannemelijk zijn en hij niet consistent is over de band die hij met zijn ooms en tantes in Afghanistan had toen hij daar nog woonde en (vii) hij geen problemen aanhaalt die zijn oom die als tolk voor de Amerikanen zou gewerkt hebben, gekend zou hebben, omdat (C) verzoeker evenmin elementen aangebracht heeft waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) de neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie, omdat (E) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (F) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (G) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. In 2015 zou verzoekers familie in de problemen gekomen zijn met de taliban omdat verzoekers broer Y. hen verklikt zou hebben. Naar aanleiding van die problemen zou verzoeker met zijn familie naar Jalalabad zijn verhuisd. Verzoekers vader zou aan het eind van 2015 beginnen werken zijn voor een Amerikaans bouwbedrijf, waar ook verzoekers oom K. K. werkte. Omwille van zijn job zou verzoekers vader door verzoekers neef K. S., die lid zou zijn van de taliban, gecontacteerd en bedreigd zijn, reden waarom verzoeker van zijn ouders voortaan binnen moest blijven. Toen verzoeker op een dag toch naar buiten ging met zijn broer I., zouden zij aangesproken zijn en zou hun gevraagd zijn waar hun vader was. Verzoeker en I. zouden echter kunnen weglopen zijn. Op een nacht in 2017 zou er aangeklopt zijn bij verzoeker thuis door onbekenden, die er weer vandoor zouden zijn gegaan toen de burens werden gealarmeerd. Toen verzoekers vader dit hoorde, zou hij gestopt zijn met zijn job bij het Amerikaans bouwbedrijf en naar huis gekomen zijn. Bovendien zou verzoekers neef K. S. aan verzoekers vader gevraagd hebben of verzoeker religieuze lessen zou volgen en zich zou aansluiten bij de taliban. Wat later zou verzoekers vader bij de moskee aangevallen zijn door twee mensen die hem zouden hebben willen meenemen. Ondertussen zou verzoekers neef hen telefonisch blijven bedreigen zijn. Verzoeker zou Afghanistan samen met zijn vader en zijn broer I. drie dagen na de machtsovername door de taliban verlaten hebben. Hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn vaders vroegere job of gerekruteerd te worden. Daarnaast stelt verzoeker verwesterd te zijn.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Uit hetgeen *supra*, onder punt 3.3.2., is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door te volharden in zijn verklaringen, blijft hij daartoe in gebreke.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zich (onder meer) baseert op de vluchtmotieven die door zijn broer Y. ter ondersteuning van diens beschermingsaanvraag in 2015 werden aangehaald en waaraan geen geloof werd gehecht, laat verzoeker gelden dat *“het verklikken van Y(...) één van de redenen was om te vluchten uit Afghanistan”*, dat echter het werk van zijn vader bij de Amerikaanse bouwfirmas de voornaamste reden was voor zijn vertrek en dat er bijgevolg *“niet alleen verwezen [kan] worden naar het zogenaamd ongeloofwaardig relaas van de broer Y(...).”* De Raad merkt op dat de analyse van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet louter gebaseerd is op een verwijzing naar het ongeloofwaardig relaas van Y., maar er tevens uitgebreid wordt ingegaan op de beweerdde problemen omwille van de voormalige werkzaamheden van verzoekers vader voor de Amerikanen en de mogelijke rekrutering van verzoeker, omstandigheden die, zoals verzoeker ook stelt, plaatsvonden na het vertrek van Y. uit Afghanistan.

Verzoeker beperkt er zich verder in zijn verzoekschrift toe te stellen dat hij gedetailleerde voorbeelden gaf van incidenten die gebeurd zijn en te herhalen dat de taliban dan wel enkel zijn vader opbelden, maar hierbij het hele gezin viseerden. Hiermee doet verzoeker echter geen afbreuk aan de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, waar de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat (i) verzoeker inderdaad verschillende incidenten opnoemt, maar nadien verklaart dat zijn vader enkel telefonisch werd bedreigd, (ii) verzoeker zeer vaag blijft over de telefonische bedreigingen en (iii) er na 2017 geen problemen meer waren.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij zijn onduidelijke verklaringen aangaande de periode dat zijn vader voor de Amerikanen heeft gewerkt, tracht te verschonen door te stellen dat dit voor hem geen sinecure is omwille van het feit dat hij ongeletterd en ongeschoold is. De Raad merkt op dat verzoeker de problemen die zijn familie zou hebben gekregen omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij een Amerikaanse bouwfirmas aanhaalt als één van de redenen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, en deze tewerkstelling en problemen dus een kernelement vormen in zijn relaas. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij hierover consistente en correcte verklaringen aflegt, of, wanneer hij de feiten zelf niet in de tijd kan plaatsen omwille van het feit dat hij ongeletterd en ongeschoold is, hij zich hierover informeert, bijvoorbeeld bij zijn broers. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Waar hij stelt dat de adjunct-commissaris de focus te veel legt op de periode waarin zijn vader voor de Amerikaanse bouwfirmas werkte, maar dit niet afdoet aan het feit dat zijn familie omwille van deze werkzaamheden van zijn vader problemen kreeg met de taliban, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij, gelet op het voorgaande, ook aangaande de problemen op zich niet kan overtuigen.

Verzoeker gaat er met zijn bemerking in zijn verzoekschrift dat de problemen van zijn vader niet zomaar kunnen worden afgesplitst van zijn familie, daar dit een gezin betreft, aan voorbij dat de problemen van zijn vader door hem niet aannemelijk worden gemaakt. Zo uit de algemene informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten, *in casu* verzoekers vader, behoren tot een groep die een risico loopt op geweld vanwege de taliban, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers betoog doet hieraan geen afbreuk, noch maakt hij hiermee de beweerdde problemen van zijn vader omwille van zijn job of een risico op vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk. Waar verzoeker hierbij nog toevoegt dat *“de Taliban erom bekend staat om andere gezinsleden te betrekken en te laten boeten”*, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die verzoeker niet staakt, noch kan verzoeker met deze bewering aantonen dat dit *in casu* effectief het geval zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat *“hij een geloofwaardig verhaal vertelt dat op geen enkele manier tegenstrijdig is met de asielrelazen van zijn broers Y(...) en I(...).”*, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en dient te worden beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het komt aldus aan verzoeker toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In dit

opzicht is de loutere bewering dat de verklaringen van verzoeker en zijn broer I. in overeenstemming zijn, *in casu* niet dienstig. Bovendien laat verzoeker na concreet te verwijzen naar de betreffende verklaringen, noch brengt hij deze bij.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker de motieven waar de adjunct-commissaris overweegt dat (i) er omwille van het feit dat verzoekers familie na zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen heeft gekend, geen indicaties zijn om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd, (ii) verzoekers verklaringen dat hij bij terugkeer een rekrutering dient te vrezen, niet kunnen overtuigen, (iii) er niet kan aangenomen worden dat hij in geval van terugkeer verstoken zou zijn van een familiaal netwerk, daar zijn verklaringen over het ontbreken van enig contact met zijn familie niet aannemelijk zijn en hij niet consistent is over de band met zijn ooms en tantes in Afghanistan en (iv) verzoeker geen problemen aanhaalt die zijn oom die als tolk voor de Amerikanen zou gewerkt hebben, gekend zou hebben, niet betwist. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in een ander daglicht stellen. Wat betreft de documenten aangaande de werkzaamheden van verzoekers vader en oom, dient te worden vastgesteld dat hun voormalige job *in casu* niet betwist wordt, doch hiermee de beweerde problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, niet verder gestaafd worden (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1-5). Aangaande de foto's van de verwondingen van verzoekers vader dient te worden vastgesteld dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wie de persoon op deze foto's is, noch in welke omstandigheden hij deze verwondingen opliep (*Ibid.*, nr. 6). Bovendien kan aan privéfoto's hoe dan ook weinig bewijswaarde worden toegekend, daar door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie kan geboden worden over de authenticiteit van wat erop staat afgebeeld. Ten overvloed wijst de Raad erop dat al deze documenten kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)).

Waar verzoeker meent dat bij de beoordeling van zijn relaas geen of onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel als minderjarige en met de omstandigheden dat hij ongeletterd en ongeschoold is, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien een vraag voor hem niet duidelijk was of hij deze niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag door de *protection officer* geherformuleerd of herhaald, waarna verzoeker kon antwoorden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 12, 15). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers toenmalige voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. De Raad stelt verder vast dat bij aanvang van verzoekers persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven werd dat verzoeker een extra pauze mocht vragen, behalve de pauze die tijdens het gehoor werd voorzien, indien hij daar nood aan had (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker bevestigde bovendien op het einde van het persoonlijk onderhoud alle redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan te hebben aangehaald en alle vragen alsook de tolk goed begrepen te hebben (*Ibid.*, p. 18).

Verzoeker beperkt zich tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch bij de beoordeling van zijn asielaanvraag voldoende rekening werd gehouden met zijn jonge

leeftijd en kwetsbaar profiel, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn toenmalige voogd en noch door zijn advocaat. Verzoeker, die zich er voor het overige toe beperkt in algemene zin te verwijzen naar “*verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*” en naar “*het hoger belang van het kind*”, toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker intussen meerderjarig is.

De Raad kan aannemen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek, niet zelf de beslissing genomen heeft om te vertrekken en geen andere keuze had dan zich te schikken naar de beslissing van zijn vader, die daar wellicht een goede reden toe had, doch dit neemt niet weg dat van verzoeker, die aanvoert persoonlijk door de taliban te worden gevisieerd omwille van het vroegere werk van zijn vader voor een Amerikaans bedrijf en de vermeende verklipping van de taliban door zijn broer Y., mag worden verwacht dat hij zijn vrees concreet aannemelijk maakt en dat hij te dien einde desnoods informatie inwint bij zijn familie. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoekers oom en broer klaarblijkelijk wel bereid zijn om verzoeker de documenten te bezorgen die hij neerlegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat niet kan worden ingezien waarom zij hem niet volledig op de hoogte zouden brengen van de feiten die ten grondslag hebben gelegen aan zijn vertrek en de verdere ontwikkelingen daarin (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

De Raad kan ook aannemen dat verzoekers ervaringen in Afghanistan en tijdens zijn reis naar België en de procedure waarin hij zich thans bevindt alsook de onzekerheid die hiermee gepaard gaat een zekere impact hebben op verzoeker. Verzoeker voert aan dat hij op jonge leeftijd werd blootgesteld aan grote verliezen en bedreigingen, aangezien zijn vader vermist geraakte in Iran, en hij zijn familie moest achterlaten en amper met hen contact heeft. Verzoeker legt evenwel geen medisch of psychologisch attest neer waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolg van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het arrest met nummer 245 271 van de Raad waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is klaarblijkelijk niet het arrest dat verzoeker bedoelt, en waaruit hij citeert, en de Raad heeft het raden naar het juiste arrestnummer. Hoe dan ook dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het door hem bedoelde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Bijgevolg kan een schending van artikel 48/6, (§ 5) van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader voor een Amerikaans bedrijf, een mogelijke rekrutering of omdat zijn broer Y. de taliban in het verleden verklikt zou hebben.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, onder meer, nog op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in westerse landen verbleef, alsook op zijn daaraan gekoppelde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst als westers te worden bestempeld en vervolgd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op

de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa’s* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren

de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet werd bevraagd wat betreft het overnemen van de westerse waarden en hekelt dat er niet werd ingegaan op zijn tatoeages. De Raad stelt echter vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker zelf aanhaalde tatoeages te hebben, en de *protection officer* hierover enkele vragen stelde (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Tevens vroeg de *protection officer* of verzoekers verblijf in Europa een invloed heeft op een eventuele terugkeer naar Afghanistan en werd er verzoeker gevraagd wat hij bedoelt waar hij stelt zijn leven in België gewoon te zijn geworden (*Ibid.*). Hoe dan ook benadrukt de Raad dat verzoeker evenwel zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen om spontaan verklaringen af te leggen over alle redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en er niet meer naar kan terugkeren en dat ook zijn advocaat en toenmalige voogd in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken (*Ibid.*). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaring uit Afghanistan te zijn vertrokken drie dagen na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 34; AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), hij bijna zestien jaar oud was toen hij in België aankwam en hij aldus een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoonten en daarnaar gevormd is. Uit wat volgt blijkt dat op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet kan worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van nog geen drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in

Afghanistan, daar zijn moeder, broers en zus nog steeds in Jalalabad bij zijn grootvader wonen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; stuk 7, verklaring DVZ, vraag 16 en 18). Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd, en door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie in Afghanistan. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtloe en verklaard heeft moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 9), zoals door hem ter terechtzitting werd bevestigd.

De Raad benadrukt dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels tweeënhalf jaar in België verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift op dat hij zich een voelt "*met de Belgische maatschappij alwaar hij alle kansen grijpt*" en hij zich "*in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn jonge leeftijd*", doch blijft in gebreke *in concreto* te staven dat dit zijn gedrag, houding of denkwijze dermate heeft veranderd dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen of willen schikken naar de aldaar vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij er niet zou kunnen aarden en er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde stukken blijkt dat hij OKAN-onderwijs volgde, als kelner werkt, al wat Nederlands spreekt, deelneemt aan sportactiviteiten en zijn rijbewijs haalde. De Raad wijst erop dat dit weliswaar lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – zijn scholing, zijn job als kelner, het in enige mate beheersen van de landstaal, zijn deelname aan sportactiviteiten en het halen van zijn rijbewijs, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van deze elementen anders aankijkt tegen de traditionele Afghaanse omgangsvormen, normen en waarden, laat staan dat hij op dat gebied verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd, of dat voor hem bijzonder belangrijk is en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit.

Bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker ook verschillende aanbevelingsbrieven van vrienden, collega's en leerkrachten. De brieven van M. B., S. D. en O. W., vrienden van verzoeker, bevestigen dat verzoeker een vriendelijke jongeman is, een open houding heeft en zijn best doet om Nederlands te spreken. De brieven van S. J., F. B., E. C. en S. V., collega's van verzoeker, maken melding van verzoekers betrouwbaarheid, gedrevenheid en professionaliteit. Tevens kan in deze brieven worden gelezen dat verzoeker toegewijd en flexibel is, initiatief neemt en over uitstekende communicatieve vaardigheden beschikt. Waar deze stukken kunnen getuigen van verzoekers wil om te integreren en zich aan te passen aan de Belgische samenleving via onder meer zijn sociale contacten en het leren van één van de landstalen, kan hieruit evenwel niet afdoende blijken dat verzoekers contacten met de ondertekenaars van die aard, frequentie of intensiteit zijn dat hij hierdoor fundamentele westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd, derwijze dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich aanpast aan de in Afghanistan geldende waarden en normen, zoals thans vormgegeven door de taliban. Noch kan hieruit blijken dat verzoekers denkwijze, houding of gedrag onder invloed van zijn sociale contacten in België zodanig gewijzigd is dat er thans in zijn hoofde sprake is van persoonlijke gedragingen of kenmerken die uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen zijn en waardoor hij het risico zou lopen om in zijn land van herkomst als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd.

Verzoeker stelt voorts te vrezen te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn tatoeages. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaande zijn tatoeages louter verklaart dat de taliban dit niet graag hebben en hij denkt hiervoor vervolgd te worden, maar verder geen context geeft over de redenen waarom hij ze liet plaatsen of de eventuele betekenis ervan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "*Afghanistan: Country Guidance*" van januari 2023 vermelde EASO COI: "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017 p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond, hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een

veralgemeende vervolging van mensen met tattoos. Zo verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota stelt dat de kruistekens op zijn vingers kunnen worden beschouwd als religieuze symbolen, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet dat verzoeker deze tatoeages liet plaatsen vanuit een religieuze of politieke overtuiging. Bovendien licht hij niet toe welke tatoeage hij op zijn borstkas zou hebben. (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Ter zitting door de voorzitter gevraagd naar zijn tatoeages, licht verzoeker toe dat hij deze in België heeft laten zetten en dat het gaat om de naam van zijn beste vriend en een kruisteken. Gevraagd of het kruisteken voor hem een bepaalde betekenis heeft, antwoordt verzoeker dat hij dit symbool graag ziet maar dat hij zelf moslim is. Aldus kan niet blijken, minstens toont verzoeker niet aan, dat zijn tatoeages voor hem dermate belangrijk zijn dat ze fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit. Er kan dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij deze tatoeages bedekt met kledij of deze eventueel laat verwijderen indien hij vreest hierdoor in de problemen te komen bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de sharia en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad erop dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door de taliban zou worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader voor een Amerikaans bedrijf, noch omwille van het feit dat zijn broer Y. de taliban ooit zou hebben verkleet, en zijn

er verder geen concrete en geloofwaardige indicaties dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad – in het bijzonder de arresten met nummers 228 243, 245 004 en 278 653 van respectievelijk 30 oktober 2019, 27 november 2020 en 12 oktober 2022 – dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Dat verzoekers gezin in Afghanistan honger lijdt en geen middelen heeft om in hun basisbehoeften te voorzien, zijn loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker met dit betoog nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat de precare humanitaire situatie (overwegend) wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia, en in zoverre hij daarbij verwijst naar de analogie die in een rapport van Nansen wordt gemaakt met de situatie van het bewind van al-Shabaab in Somalië. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF

betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-facto* militaire troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfvalen in 2023. (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 7)

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanfvalen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factore* regering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factore* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 14 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in dezen niet dienstig. Het komt de adjunct-commissaris immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT